

skilde de rimmande ljuden, och allitterationens placering i versernas början i Kolunda-strofen kan därför svårligen vara en avsedd konstform.

Mot O. v. Friesens antagande, att bristande förmåga att uttrycka sig vållat de stilistiska egenheterna, kan väl invändas, att varje tid, bortsett från enstaka onöjaktigheter, bör antagas behärska sitt eget språk tillfredsställande, och vidare framhållas, att inskriften äger åtskilliga motstycken även bland senare inskrifter. Sö. 130, D 8vo 45 Hagstugan, är sålunda även fullständigt versifierad och meddelar dock icke namnen på de fyra söner, som rest stenen, B. 41, L. 485, D. II, 124 Sälva avslutas med en metrisk del av liknande beskaffenhet, i B. 95, 93, L. 475, 476, D. II, 114, 115 Rockelstad är en inskrift av motsvarande innehåll ristad på en särskild sten, och å B. 38, L. 487, D. II, 132 Skalmstad, se Rök III, 277, är det den avlidnes namn, som först meddelas i uppgiften om ristaren. Det synes icke nödvändigt att antaga, det i fråga om Sö. 113 en annan sten funnits med uppgift om sönerns namn, ehuru sådant väl vore tänkbart. Vad beträffar, att Kolunda-strofen icke annars förekommer i runinskrifter, må jämföras Sö. 65 Djulefors med en halvstrof, som överensstämmer med en skamme háttr Hått. 72, dock med en liten avvikelser. Förekomsten av denna strofform visar, att även 1000-talets svenskar voro förtrogna med en del av den fornnordiska skaldekonsten, och avvikelserna, att de dock icke alltid följde de västnordiska reglerna. Det bör då icke överraska, om även fsv. strofformer förekommo, som ej äro bekanta på västnordiskt område. Till Kolunda-strofen utgör dock Hått. 7 och till Grinda-strofen Hått. 8 beaktansvärda tillnärmelser, och om allitterationens ställning i versens början var medveten konstform, ådrog den sig därigenom uppmärksamhet.

114. Kolunda, Stenkvista sn, Öster Rekarne hd.

Pl. 8: B. 749.

Litteratur: B. 749; L. 1627; J. Peringskiöld, Mon. år 1686.

Stenens plats anges av J. Peringskiöld vara »Kolunda grind widh en åå», stenen är nu borta. Dess ristning var ett kors av fullkomligt samma slag som Sö. 112 (B. 748), jämte vilken runsten stenen kanske bildat ett minnesmärke.

Ämnet har säkerligen varit gråsten. Enligt B. 749 har stenen varit 2,63 m hög.

115. Kolunda, Stenkvista sn, Öster Rekarne hd.

Pl. 53. Pl. 8: B. 750.

Litteratur: B. 750; L. 975; J. Peringskiöld, Mon. 1686; O. Hermelin, Öster Rekarne härads fornlemningar s. 395, teckn.

Av J. Peringskiöld säges runstenen vara »Emellan Koolunda och Steenqvista Kiörka öfwer En Broo», s. 42 »Kolunda hage öfwer en rennill».

Av O. Hermelin återfanns övre hälften av stenen med runorna :**rais-** och ett stycke med -**at:h-**, av mig påträffades blott det sistnämnda, liggande vid en bro över ett dike mellan Hagstugan och närmaste gård i Kolunda, 81 cm långt, 50 cm brett i ena ändan, 23 cm i den andra och 9—12 cm tjockt. På detta stycke borde inskriftens första runa **u** vara synlig och kanske även 2 **i**, men ha ej varsnats av mig.

Enligt B. 750 har runstenen varit 2,47 m hög, 77 cm bred vid nedersta ristningen, 90 cm största bredden upptill.